

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Cob/147/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121548475
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Marková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:6121548475.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Markovej a členiek senátu JUDr. Antónie Bednarčík a JUDr. Renáty Šiškovej v spore žalobcu: AutoM Geci Borov, s.r.o., so sídlom Podhrunkovská 2635/1A, 093 02 Vranov nad Topľou, IČO: 46 860 355, právne zastúpeného: AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o., so sídlom Kmeťova 26, 040 01 Košice, IČO: 47 237 406, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 690,22 eur s príslušenstvom a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 31Cb/68/2021-255 zo dňa 23.08.2022, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 31Cb/68/2021-255 zo dňa 23.08.2022 **zrušuje** a **vec vracia** súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. zamietol žalobu a výrokom II. žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal s poukazom na ustanovenia § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 788 ods. 1 – ods. 4, § 797 ods. 1 – ods. 4, § 806, § 37 ods. 1, § 524 ods. 1, § 525 ods. 1 a § 526 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej „OZ“).

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť sumu 690,22 eur s príslušenstvom. Žalobca podanú žalobu odôvodnil tým, že dňa 10.10.2020 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej došlo k poškodeniu motorového vozidla Škoda Fabia Combi EČV: A. patriaceho B. C., havarijne poistené u žalovaného. Poistná udalosť bola oznámená žalovanému, ktorý ju zaregistroval pod č. 9851667058. Poistený dal motorové vozidlo opraviť v servise žalobcu. Náklady na opravu poškodeného vozidla boli uplatnené vo výške 4.019,02 eur faktúrou č. 32042. Žalovaný uznal výdavky na opravu len do výšky 3.328,80 eur a nepriznaná časť výdavkov tak bola vo výške 690,22 eur. Predmetný nárok mal byť poisteným postúpený na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 08.01.2021. Žalovaný priznal žalobcovi primerané náklady na cenu práce pre neautorizovaný servis vo výške 20 eur/Nh s DPH, s čím žalobca nesúhlasil. Mal za to, že náklady na prácu a lakovanie sa vypočítajú len s priznaním hodinovej sadzby účtovanej autoservisom, ktorá sa navyšuje o sumu obvyklú v danom regióne opravcu pre konkrétnu značku a typ vozidla. Ak by bola hodinová sadzba účtovaná opravcom vyššia, potom má poisťovňa uhradiť maximálnu hodinovú sadzbu obvyklú v danom regióne pre konkrétnu značku a typ vozidla. Žalobca poukázal na cenníky ostatných autoservisov v regióne a účtoval si normohodinu vo výške 23,- eur bez DPH za mechanické a práce a vo výške 25,- eur bez DPH za lakovacie práce, čo je v porovnaní s ostatnými autoservisami porovnateľná, resp. výhodnejšia a nižšia suma, preto nie je dôvodné neuznanie ceny práce v plnej výške. Žalovaný v konaní namietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Následne žalovaný uviedol, že náklady na opravu poisteného motorového vozidla neboli primerané a pri likvidácii poistnej udalosti postupoval v súlade s článkom IX ods. 2 písm. c/ zmluvných dojednaní. Žalobca k tejto námietke žalovaného uviedol, že poistený postúpil na žalobcu

pohľadávku na poistné plnenie na žalobcu, a preto je žalobca aktívne vecne legitimovaný. Žalovaný podľa žalobcu uznal existenciu pohľadávky tým, že poskytol poistenému časť poistného plnenia, pričom mení dôvody odmietnutia plnenia, čo žalobca považuje za neakceptovateľné, nezákonné a v rozpore s ustanovením § 797 ods. 4 OZ. Navyše žalovaný podľa žalobcu v predmetnej veci svojvoľne stanovil akceptovanú výšku nákladov na práce v sume 20,- eur bez DPH za Nh.

3. Súd prvej inštancie napadnutý rozsudok odôvodnil tým, že posudzoval aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu a dospel k záveru, že žalobca nie je nositeľom žalobou uplatneného hmotného práva na náhradu škody. Ak postupník v spore o zaplatenie postúpenej pohľadávky preukazuje postúpenie pohľadávky (a svoju aktívnu vecnú legitimitáciu) zmluvou o postúpení pohľadávky, je povinnosťou súdu prejudiciálne posudzovať otázku platnosti predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky s tým, že na absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky ako dvojstranného právneho úkonu je povinný prihliadať ex offo. Pre posúdenie platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky je rozhodujúce znenie ustanovenia § 524 ods. 1 OZ, v zmysle ktorého musí byť v zmluve okrem zmluvných strán uvedená postupovaná pohľadávka a musí byť dodržaná zákonom predpísaná forma. V tejto súvislosti je významná predovšetkým tá skutočnosť, že postúpenie pohľadávky môže byť bezodplatné, ako aj odplatné. Súd prvej inštancie mal za to, že v prípade odplatného postúpenia pohľadávky je okrem špecifikácie zmluvných strán a postupovanej pohľadávky podstatnou náležitosťou zmluvy o postúpení pohľadávky aj výška odplaty, alebo jednoznačný a nespochybniteľný spôsob určenia výšky odplaty za postupovanú pohľadávku. Absencia ktorejkoľvek z uvedených náležitostí priamo v texte zmluvy o postúpení pohľadávky spôsobuje jej neurčitost', čo má za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. V takom prípade je skutočným veriteľom (a majiteľom pohľadávky) postupca a nie postupník. Ak teda odplatná zmluva o postúpení pohľadávky neobsahuje priamo v jej texte dohodu o cene a ani dohodu o spôsobe jej určenia, je táto zmluva absolútne neplatná pre jej neurčitost' podľa ustanovenia § 37 ods. 1 OZ. Uvedené platí aj vtedy, ak bola cena (prípadne spôsob jej určenia) dohodnutá až následne (po uzavretí zmluvy o postúpení pohľadávky) v podobe dodatku k zmluve, prípadne v podobe osobitnej dohody. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že absolútna neplatnosť právneho úkonu sa vyznačuje tým, že nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona a hľadá sa naň, ako by nebol urobený; táto neplatnosť nemôže byť zhojená dodatočným schválením (ratihabíciou) a nemôže sa konvalidovať ani dodatočným odpadnutím dôvodu neplatnosti. Pod spôsobom určenia ceny, za ktorú sa pohľadávka postupuje, je potrebné rozumieť zmluvnými stranami dohodnutý jednoznačný, určitý a pochybnosti nevzbudzujúci postup, na základe ktorého sa určí cena postupovanej pohľadávky. Tento spôsob určenia ceny (hodnoty) postupovanej pohľadávky musí byť dojednaný už v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky a zároveň musí byť aj v texte písomnej zmluvy o postúpení pohľadávky obsiahnutý. Za spôsob určenia ceny, za ktorú sa pohľadávka postupuje, nemožno považovať také zmluvné dojednanie, obsahom ktorého je dohoda zmluvných strán o tom, že sa na cene za postúpenú pohľadávku dohodnú následne v budúcnosti, prípadne osobitne mimo písomnej zmluvy o postúpení pohľadávky. Takéto dojednanie je neurčité a odporuje zhodnému prejavu vôle zmluvných strán o uzavretí odplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky. Z obsahu predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky vyplýva, že medzi postupcom a postupníkom bolo dohodnuté odplatné postúpenie pohľadávky. Zároveň však v zmluve nebola dohodnutá výška odplaty za postúpenie pohľadávky a ani spôsob jej určenia, čo vyplýva z článku I. bod 2. zmluvy o postúpení pohľadávky, kde je dojednané, že odplata za postúpené pohľadávky je dohodnutá v osobitnej dohode. Keďže je zrejme, že v danom prípade išlo o odplatné postúpenie pohľadávky, bolo povinnosťou zmluvných strán dohodnúť v zmluve cenu, za ktorú sa pohľadávka postupuje, prípadne spôsob, ktorým má byť odplata za postúpenie určená. Z uvedeného dôvodu ani predloženie osobitnej dohody zo dňa 27.08.2020 (pozn. odvolacieho súdu – správne malo byť 08.01.2021) žalobcom na pojednávaní uskutočnenom dňa 23.08.2022 nebolo spôsobilé nič zmeniť na závere súdu o absolútnej neplatnosti predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky pre jej neurčitost'. Súd prvej inštancie poukázal tiež na to, že totožný právny záver bol vyslovený napr. v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/84/2019 zo dňa 26.11.2019. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že napriek argumentácii žalobcu týkajúcej sa judikátu č. R 62/2020 a aplikovateľnosti jeho záverov na rozhodovaný spor, bol opačného právneho názoru, pričom mal za to, že žalobca pracoval výlučne s právnou vetou, ktorá bola publikovaná v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, avšak nepracoval s celým odôvodnením uznesenia NS SR sp. zn. 3Obdo/64/2019 zo dňa 11.12.2019. Súd prvej inštancie mal za to, že na predmetný spor nie je možné aplikovať závery z judikátu č. R 62/2020, keďže v tomto uznesení bola predmetom posudzovania dovolacieho súdu odlišná otázka, a to otázka, keď výška odplaty bola v zmluve o postúpení pohľadávky určená, avšak v súdu predloženej kópii zmluvy bola výška odplaty začlenená, resp. vybielená. Súd prvej inštancie zdôraznil,

že v danom spore je pre rozhodnutie súdu absolútne irelevantná výška odplaty, za ktorú žalobca nadobudol od postupcu pohľadávku uplatnenú v rozhodovanom spore a záver súdu o neplatnosti predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky nie je postavený na právnom závere, že súd nepozná výšku predmetnej odplaty, ale v prejednávanej veci je tento záver postavený na skutočnosti, že v texte odplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky absentuje podstatná náležitosť, a to výška odplaty za postúpenie pohľadávky, resp. spôsob jej určenia. Súd prvej inštancie poukázal tiež na judikatúru týkajúcu sa prevodu obchodného podielu, a to na rozhodnutia NS SR sp. zn. 2Obo/102/2001 zo dňa 23.11.2001 sp. zn. 5Cdo/99/2009, sp. zn. 5Cdo/100/2009 a sp. zn. 5Cdo/101/2009 zo dňa 09.05.2010, sp. zn. 3Obo/2/2019 zo dňa 13.06.2019 a tiež sp. zn. 3Obo/3/2019 a sp. zn. 3Obo/4/2019, ako aj na uznesenie ÚS SR sp. zn. III. ÚS 375/2010 zo dňa 05.10.2010. Závery týkajúce sa zmluvy o prevode obchodného podielu sú totiž podľa názoru súdu prvej inštancie plne aplikovateľné aj na zmluvu o postúpení pohľadávky (a na rozhodovaný spor), keďže niet zásadného rozdielu medzi právnou úpravou týkajúcou sa náležitostí zmluvy o prevode obchodného podielu podľa ustanovenia § 115 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“) a zmluvy o postúpení pohľadávky podľa ustanovenia § 524 OZ. Ani v prípade právnej úpravy zmluvy o prevode obchodného podielu nie je zákonom vyžadovanou náležitosťou uvedenie odplaty, avšak predmetná podstatná náležitosť vyplýva zo samotnej povahy predmetných zmlúv, ktoré môžu byť tak odplatné, ako aj bezodplatné a táto skutočnosť musí byť v zmluve výslovne uvedená. Rovnako tak v prípade odplatného prevodu (postúpenia) musí byť priamo v zmluve obsiahnutá výška odplaty, alebo spôsob jej určenia. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že k zmene v osobe veriteľa dochádza len na základe platnej zmluvy o postúpení pohľadávky a keďže predloženú zmluvu o postúpení pohľadávky vyhodnotil ako absolútne neplatnú pre jej neurčitosť, k tejto zmene nedošlo. Veriteľom žalobou uplatnenej pohľadávky na vyplatenie poistného plnenia je tak poistený B. C. a nie žalobca, ktorý vzhľadom na skutočnosť, že nie je nositeľom hmotného práva uplatneného žalobou, nemá v rozhodovanom spore aktívnu vecnú legitímáciu. Uvedené malo podľa súdu prvej inštancie bez ďalšieho za následok zamietnutie podanej žaloby a vzhľadom na hospodárnosť konania súd prvej inštancie neposudzoval správnosť alebo nesprávnosť postupu žalovaného pri prešetroaní uplatneného nároku na náhradu škody a primeranosti nákladov na opravu poškodeného motorového vozidla. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že v konaní plne úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže mu v konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, pričom poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca v celom rozsahu v zákonom stanovenej lehote z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Žalobca v súvislosti so záverom o absolútnej neplatnosti právneho úkonu uviedol, že výška odplaty bola dojednaná v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky, čo preukázal predložením osobitnej dohody na pojednávaní uskutočnenom dňa 23.08.2022, preto nesúhlasil s tvrdením, že dojednanie výšky odplaty za postúpenie pohľadávky osobitnou dohodou by malo mať za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Nie je zrejmé, ako dospel súd prvej inštancie k záveru, že vymedzenie odplaty je podstatnou náležitosťou zmluvy o postúpení pohľadávky, nakoľko to nevyplýva ani z ustanovenia § 524 OZ, ani z judikatúry k zmluve o postúpení pohľadávky, pričom z Veľkého komentára k OZ, Števček a spol., str. 1803 k predmetnej zmluve je vyjadrené, že okrem prejavenia vôle, označení zmluvných strán a určenia predmetu postúpenia, Občiansky zákonník nepredpisuje pre tento zmluvný typ iné obligatórne náležitosti, ktorých absencia by spôsobovala jej neplatnosť. Žalobca mal ďalej za to, že rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/84/2019 nemožno aplikovať na daný prípad, nakoľko vychádza z odlišného právneho a skutkového stavu. Žalobca bol v uvedenom konaní zo strany súdu vyzvaný na predloženie prílohy k zmluve o postúpení pohľadávky. Napriek výzve však predmetnú prílohu do rozhodnutia v rámci prvoinštančného konania nepredložil a z tohto dôvodu došlo ku zamietnutiu žaloby v celom rozsahu. V tomto konaní žalobca z opatrnosti na pojednávaní dňa 23.08.2022 predložil osobitnú dohodu, čím v zmysle vyššie citovaného rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici preukázal existenciu osobitnej dohody ako aj určenie výšky odplaty no napriek tomu súd žalobu zamietol. Žalobca v podanom odvolaní poukázal tiež na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 32 Cdo 1185/2012 (C 13969), podľa ktorého: „Hodnota postupované pohľadávky a výše úplaty nejsou obligatorními náležitostmi smlouvy o postoupení pohľadávky.“ Podľa žalobcu odkaz na osobitnú dohodu nerobí zmluvu o postúpení pohľadávky neplatnou. Poukázal aj na rozhodnutie NS SR č. R62/2020 (sp. zn. 3Obdo/64/2019), v ktorom sa uvádza, že: „...v spore o zaplatenie postúpenej pohľadávky nemá čo súd zaujímať, za koľko bola pohľadávka postúpená, súd má len rozhodnúť o tom, či je dlžník povinný postúpenú pohľadávku uhradiť postupníkovi... z pohľadu dlžníka je táto informácia taktiež irelevantná...odplata za postúpenie pohľadávky je relevantná len vo vzťahu medzi postupcom a postupníkom a jedine v prípade sporu

medzi postupcom a postupníkom o zaplatenie dohodnutej odplaty, resp. v spore, v ktorom postupník uplatňuje voči postupcovi svoje práva podľa § 527 ods. 1 a ods. 2 OZ, by potreboval súd predmetnú informáciu pre svoje rozhodnutie vo veci...“ Z uvedeného rozhodnutia podľa žalobcu jednoznačne vyplýva, že pre dlžníka ako žalovaného je irelevantné, aká bola odplata za postúpenie pohľadávky. Relevantnou je odplata iba vo vzťahu medzi postupcom a postupníkom. To znamená, že tretej osobe, t.j. subjektu, ktorý nie je stranou zmluvy, nepatrí namietat' výšku odplaty dojednanú medzi zmluvnými stranami. Dojednanie odplaty nemôže mať vplyv na skutkovo-právny rámec prejednávanej veci. Žalobca sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že na rozhodovaný spor nie je možné aplikovať závery z judikátu č. R62/2020. Žalobca poukázal aj na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 27Cb/2/2021 zo dňa 07.10.2021, kde sa súd stotožnil s predchádzajúcim rozhodnutím NS SR, ako aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Cob/1/2022, rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 30Cb/85/2021 zo dňa 29.06.2022 a Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 30Cb/95/2021 zo dňa 29.06.2022. V nadväznosti na uvedené žalobca poukázal na princíp viazanosti vyššími súdnymi autoritami, princíp právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí (m. m. IV. ÚS 209/2010, PL ÚS 21/00, PL ÚS 6/04, III. ÚS 328/05, IV. ÚS 499/2011) a mal za to, že predloženie osobitnej dohody, na ktorú zmluvné strany odkazujú v Zmluve o postúpení pohľadávky, nie je potrebné. Žalobca však predložil pred rozhodnutím súdu prvej inštancie aj osobitnú dohodu, ale súd prvej inštancie napriek uvedenému žalobu zamietol. Zmluva o postúpení pohľadávky bola riadne a platne uzavretá. Mala všetky náležitosti, ktoré ustanovuje zákon. Zmluva o prevode obchodného podielu, ktorá je predmetom rozhodnutí, na ktoré poukazoval súd prvej inštancie a zmluva o postúpení pohľadávky, ktorá je predmetom tohto sporu, majú rozdielne podstatné náležitosti upravené v rozdielnych právnych kódexoch. Medzi náležitosti zmluvy o prevode obchodného podielu patrí aj určenie odplatnosti, resp. bezodplatnosti prevodu, čo však nevyplýva zo zákonnej definície zmluvy, avšak z doktríny a rozhodovacej praxe. Ak je zmluva o prevode obchodného podielu odplatná, vtedy je potrebné určiť aj odplatu. Tá musí byť určená alebo byť aspoň určiteľná. Jedná sa však o iný prípad ako je zmluva o postúpení pohľadávky, ktorej úprava je obsiahnutá v OZ. Zmluva o prevode obchodného podielu musí obsahovať v prípade odplatného prevodu aj určenie ceny, resp. spôsob jej určenia. Z tohto dôvodu podľa rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Obo/2/2019, posúdil NS SR zmluvu o prevode obchodného podielu ako absolútne neplatnú. Neurčenie ceny, resp. spôsobu jej určenia, je podstatnou náležitosťou, bez ktorej je zmluva absolútne neplatná. Danú teóriu nemožno uplatňovať vo vzťahu k zmluve o postúpení pohľadávky, pretože tá má iné podstatné náležitosti a neurčenie odplaty ju nerobí absolútne neplatnou ako zmluvu o prevode obchodného podielu. V ďalšej časti svojho odvolania poukázal žalobca aj na obdobné konania, v ktorých bola predložená obdobná zmluva o postúpení pohľadávky ako v tomto konaní. Aj v iných konaniach išlo o zmluvu o postúpení pohľadávky, pri ktorej bola odplata predmetom osobitnej dohody. Súdy sa s tým vysporiadali tak, že považovali zmluvu o postúpení pohľadávky za platnú a riadne uzavretú, zmluva mala všetky náležitosti, ktoré jej zákon ustanovuje. Žalobca opätovne poukázal na skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore aj s rozhodovacou praxou toho istého sudcu, ktorý sa v rozhodnutí Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 27Cb/2/2021 zo dňa 07.10.2021 zaoberal aj námietkou vznesenou zo strany žalovaného, a to, že bolo povinnosťou žalobcu predložiť osobitnú dohodu podľa článku III ods. 3 zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 10.11.2018. Rozhodujúci sudca sa so vznesenou námietkou nestotožnil s poukazom na uznesenie NS SR sp. zn. 3Obo/64/2019 zo dňa 11.12.2019. V tejto súvislosti žaloba dodal, že účastníkom právnych vzťahov patria legitímne očakávania, že vydaný individuálny právny akt bude konzistentný tak s platnou právnou úpravou, ako aj s predchádzajúcimi právoplatnými rozhodnutiami vydanými za rovnakých podmienok. Žalobca poukázal na uznesenie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 99/2018 zo dňa 09.02.2018 a konštatoval, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore s princípom právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Žalobca predložil rozhodnutia, v ktorých súdy priznali nárok žalobcu a v ktorých došlo k postúpeniu pohľadávky obdobne ako v tomto konaní, a to: právoplatné rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 25Cb/109/2021, sp. zn. 25Cb/86/2021, sp. zn. 27Cb/80/2018, sp. zn. 26Cb/25/2019; Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/40/2020, sp. zn. 2Cob/27/2020, sp. zn. 3Cob/185/2019, sp. zn. 4Cob/37/2020, sp. zn. 4Cob/192/2019, sp. zn. 2Cob/156/2019, sp. zn. 3Cob/133/2019; Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Cob/48/2020, sp. zn. 3Cob/90/2018, sp. zn. 2Cob/99/2019, sp. zn. 3Cob/2/2021, sp. zn. 3Cob/3/2021, sp. zn. 3Cob/11/2021. Žalobca mal za to, že napadnuté rozhodnutie je tzv. prekvapivým rozhodnutím. Rozhodnutie je tiež prekvapivé, keď toto spočíva v odlišnom právnom závere, ku ktorému dospel v obdobnom konaní totožný sudca. V tejto súvislosti žalobca poukázal na nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 52/2019 zo dňa 01.04.2020. Záverom svojho odvolania žalobca konštatoval, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní dospel k nesprávnemu právnemu záveru, keď predloženú zmluvu o postúpení pohľadávky vyhodnotil v zmysle § 37 ods. 1 OZ ako neplatný právny úkon. Zmluva o postúpení pohľadávky je platná a má všetky zákonom

vyžadované náležitosti. Záonné nastavenie zmluvy o postúpení pohľadávky ako aj judikatúra potvrdzujú skutočnosť, že ide o platný právny úkon a odkaz na dojednanie odplaty v osobitnej dohode nespôsobuje absolútnu neplatnosť predloženej zmluvy. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a vyhovel žalobe žalobcu a zároveň, aby odvolací súd rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, alebo aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril a uviedol, že naďalej trvá na vznesenej námietke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Podľa žalovaného žalobca a poškodený ako zmluvné strany nedodržali požiadavku uviesť všetky zákonom vyžadované náležitosti obsahu zmluvy a opomenuli uvedenie výšky odplaty za postúpenie pohľadávky. Takýto obsahový nedostatok má za následok absolútnu neplatnosť zmluvy, keďže tento právny úkon nie je dostatočne určitý a tým pádom nenapĺňa základné podmienky pre platnosť právneho úkonu stanovené OZ. Z tohto dôvodu je neprípustné, aby žalobca ako subjekt, na ktorého neprešli práva a povinnosti z poškodeného ako postupcu, uplatňoval svoje nároky voči žalovanej. Pokiaľ ide o náležitosti prevodných právnych úkonov, medzi ktoré sa zaraďujú aj zmluvy o postúpení pohľadávok, tieto musia obsahovať jednoznačne špecifikovaný predmet prevodu a musí z nich byť zrejmé, či ide o prevod bezodplatný alebo odplatný. Nepostačuje pritom uvedenie, že ide o odplatný právny úkon, nakoľko pre odplatné postúpenie pohľadávky musí byť nevyhnutne v zmluve uvedená aj výška odplaty. V tomto smere je rozhodujúci § 37 ods. 1 OZ, vyžadujúci, aby právny úkon bol určitý a zrozumiteľný, inak je neplatný. Žalovaný sa priklonil k postupu súdu, že pri rozhodovaní vo veci sa ako s predbežnou právnou otázkou vysporiadal s námietkou žalovaného k absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky a v súlade so zásadou hospodárnosti zamietol žalobu v celom rozsahu. Zdôraznil názor súdu prvej inštancie, že judikátorne závery viacerých súdnych autorít zhodne konštatovali, že na to, aby bola zmluva o postúpení pohľadávok uzatvorená platne, je nevyhnutná jej určitosť v tom, že je potrebné vymedziť odplatu, za ktorú sa postúpenie pohľadávky uskutočňuje. Pri posudzovaní týchto prípadov sa využíva princíp analógie so zmluvou o prevode obchodného podielu, pri ktorej je vo všeobecnosti súdmi vyžadované uvedenie odplaty pre jej platnosť. Preto, ak sa jedná o bezodplatný prevod, táto skutočnosť musí byť uvedená v zmluve a v prípade odplatného prevodu musí zmluva obsahovať určenie ceny, resp. spôsob jej určenia. Tento spôsob určenia ceny musí byť dojednaný už v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky a musí byť obsiahnutý v texte písomného vyhotovenia tejto zmluvy. Správny bol preto záver súdu prvej inštancie, že za spôsob určenia odplaty nemožno považovať také zmluvné dojednanie, obsahom ktorého je dohoda zmluvných strán o tom, že si cenu za postúpenie dohodnú v budúcnosti, prípadne osobitne mimo písomného vyhotovenia zmluvy o postúpení pohľadávky. Takéto dojednanie je teda neurčité, v dôsledku čoho nespĺňa základné podmienky pre platnosť právnych úkonov. V dôsledku absencie explicitného uvedenia výšky odplaty považoval žalovaný zmluvu o postúpení pohľadávky za absolútne neplatnú, z dôvodu ktorého postupník nie je aktívne vecne legitímovaný na podanie žaloby voči dlžníkovi. Vzhľadom k uvedenému žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania.

6. Žalobca sa vyjadril k vyjadreniu žalovaného a opakovane poukázal na § 524 ods. 1 OZ, komentár k nemu a trval na tom, že vymedzenie odplaty nie je podstatnou náležitosťou zmluvy o postúpení pohľadávky. V predloženej zmluve o postúpení pohľadávky sú dostatočne identifikované zmluvné strany, ich prejav vôle ako aj postupovaná pohľadávka, t.j. sú splnené všetky náležitosti, ktoré tejto zmluve predpisuje zákon. Odplatu si zmluvné strany dohodli samostatnou zmluvou. Odkaz na osobitnú dohodu nerobí zmluvu o postúpení pohľadávky neplatnou. Uvedené potvrdzuje aj rozhodovacia prax, na ktorú opätovne žalobca poukázal. Žalobca mal za to, že zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 08.01.2021 je platná. V záujme ochrany práv klienta na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo dňa 23.08.2022, žalobca predložil súdu ako aj žalovanému Osobitnú dohodu zo dňa 08.01.2021. Odplatu za postúpenie pohľadávky považoval postupník a postupca za obchodné tajomstvo. Z daného dôvodu odplatu neuviedli priamo v danej listine, t.j. v Zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 08.01.2021, ale v osobitnej Dohode o odplate za postúpenie pohľadávky. Žalobca vychádzal z OZ, kde zákon nepožaduje písomne vyjadriť odplatu na tej istej listine a nepovažuje ju ani za podstatnú náležitosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Žalobca poukázal na to, že žalovaný sa snaží vyvolať na strane súdu dojem, že žalobca, resp. jeho právny zástupca, týmito podávanými žalobami zahľucuje súdy Slovenskej republiky, avšak žalobca je nútený podávať predmetné žaloby práve v dôsledku nedôvodného krátenia zo strany žalovaného. Na tomto mieste poukázal aj na to, že žalovaný v mnohých iných škodových/poistných udalostiach priznal Nh vo výške 21,- eur bez DPH pre rôzne typy motorových vozidiel. Záverom žalobca poukázal na

niektoré konania, prebiehajúce na Okresnom súde Banská Bystrica, ktorých predmetom bol taktiež nárok na vyplatenie poistného, ktoré poisťovateľ krátil v dôsledku krátenia výšky Nh. Vo všetkých prípadoch pri ukončení šetrenia priznal Nh vo výške 21,- eur bez DPH a následne, t.j. po podaní žaloby, priznal žalobcom účtovanú Nh. Jedná sa o konania na Okresnom súde Banská Bysstrica vedené pod sp. zn. 26Up/1039/2022, sp. zn. 25Up/1039/2022, sp. zn. 16Up/1041/2022, sp. zn. 38Up/1053/2022 a ďalšie.

7. Žalovaný sa vyjadril tiež k vyjadreniu žalobcu a zotrval na vznesenej námietke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 08.01.2022 uzatvorenej medzi žalobcom a poškodeným p. B. C.. Žalovaný mal za to, že prvoinštančný súd správne posúdil zmluvu o postúpení pohľadávky ako absolútne neplatný právny úkon a žalobu zamietol v dôsledku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, nakoľko vzhľadom na neplatnosť Zmluvy o postúpení pohľadávky, pohľadávka nebola žalobcom nikdy nadobudnutá. Žalovaný mal za to, že napriek tvrdeniu žalobcu o ustálenej rozhodovacej praxi, čo odmieta, súdu nič nebránilo v tom, aby individuálne posúdil konkrétne okolnosti prípadu a rozhodol odlišne, ak sa s existujúcou judikatúrou súd argumentačne vysporiadal. Žalovaný k tvrdeniam žalobcu o ďalších konaniach na Okresnom súde Banská Bystrica uvádza, že žalovaný pristupuje k posudzovaniu jednotlivých konaní samostatne s ohľadom na špecifiká každej poistnej udalosti, konkrétne okolnosti ich vzniku a výšky náhrady škody. Nie je preto možné tieto konania stotožňovať a posudzovať jednotne, keďže v každom prípade sa jedná o iné poistené a poškodené subjekty, rôzne typy a kategórie motorových vozidiel a odlišné poistné podmienky vo vzťahu k rôznym poistným zmluvám uzatvoreným s poisťníkmi. Prvoinštančný súd podľa názoru žalovaného správne pri svojom rozhodovaní vo veci vychádzal najmä z rozhodnutí NS SR ako aj všeobecných súdov ČR, podľa ktorých sú právne ustanovenia o zmluve o prevode obchodného podielu a ich súdny výklad plne aplikovateľné aj na zmluvu o postúpení pohľadávky v súlade s využitím princípu analógie. Podstatnou náležitosťou zmluvy o postúpení pohľadávky je explicitné uvedenie výšky odplaty v texte písomného vyhotovenia zmluvy. Absencia takéhoto vymedzenia spôsobuje absolútnu neplatnosť takejto zmluvy. Z tohto dôvodu práva a povinnosti neprechádzajú z postupcu na postupníka a preto postupník nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby voči dlžníkovi.

8. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v zmysle ustanovenia § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania a po oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie a s dôvodmi odvolania žalobcu dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Podľa § 389 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom,
- c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom alebo
- d) nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

10. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

11. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právny názorom odvolacieho súdu.

12. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu, odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a odvolania žalobcu zistil, že odvolanie žalobcu voči rozsudku súdu prvej inštancie je dôvodné. Súd prvej inštancie dospel k záveru o absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 08.01.2021 a tým o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, v dôsledku čoho ďalej neposudzoval ďalšie argumenty sporových strán a sporné otázky týkajúce sa postupu žalovaného pri prešetrení uplatneného nároku na náhradu škody a primeranosti nákladov na opravu poškodeného motorového vozidla a v tomto smere nevykonal ani ďalšie dokazovanie. Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 08.01.2021 posúdil súd prvej inštancie ako odplatný právny úkon, ktorý však neobsahuje dohodu zmluvných strán o výške odplaty

(cene) za postúpenie pohľadávky, ani o spôsobe určenia ceny (hodnoty) pohľadávky, t.j. postup, na základe ktorého sa určí výška odplaty za postúpenie pohľadávky. Uvedený záver o neurčitosti dojednania o výške odplaty, podľa súdu prvej inštancie nemožno stotožňovať s okolnosťou, kedy by súdu len nebola známa odplata za postúpenie pohľadávky, nakoľko bola síce v zmluve o postúpení pohľadávky uvedená, ale bola začíernená, resp. vybielená. Z uvedeného dôvodu nepovažoval súd prvej inštancie za dôvodný ani odkaz na judikát NS SR č. R62/2020. V zmysle uvedeného súd prvej inštancie uzavrel, že v konaní bol preukázaný odplatný charakter zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 08.01.2021, pričom nebola preukázaná existencia dohody zmluvných strán o výške odplaty, alebo o spôsobe určenia jej výšky. Súd prvej inštancie zdôraznil, že ani predloženie osobitnej dohody z 27.08.2020 (zrejme omylom uvedený dátum súdom prvej inštancie, nakoľko žalobca predložil osobitnú dohodu zo dňa 08.01.2021 a nie zo dňa 27.08.2020) žalobcom na pojednávaní uskutočnenom dňa 23.08.2022 nebolo spôsobilé zmeniť záver súdu o absolútnej neplatnosti predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky pre jej neurčitosť, preto bolo podľa súdu prvej inštancie nevyhnutné posúdiť zmluvu o postúpení pohľadávky ako absolútne neplatnú podľa § 37 ods. 1 OZ. S uvedeným právnym názorom sa však odvolací súd nestotožňuje, a to z nasledovných dôvodov.

13. Ako správne uvádzal súd prvej inštancie, preskúmvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej alebo pasívnej, je imanentnou súčasťou každého súdneho konania, pričom súd skúma vecnú legitímáciu vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán nenamietá. Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu (žalobcovi) ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (viď rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/192/2004).

14. Podľa § 524 ods. 1 OZ veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

15. Podľa § 524 ods. 2 OZ s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

16. Podľa § 525 ods. 1 OZ postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

17. Podľa § 525 ods. 2 OZ nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

18. Na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky sa nevyžaduje aby o nej dlžník vedel. Pohľadávka sa postúpuje písomnou zmluvou tak, že namiesto postupcu nastúpi postupník. Dlžník nie je postúpením vo svojom právnom postavení dotknutý, jeho právne postavenie sa nezhoršuje. Dlžník je povinný plniť novému veriteľovi, len čo sa o postúpení pohľadávky dozvedel (VOJČÍK.P. a kol: Občiansky zákonník, stručný komentár, druhé, doplnené a prepracované vydanie, 2009, str. 666).

19. Odvolací súd s poukazom na odvolaciu argumentáciu žalobcu dospel k záveru, že záver prijatý súdom prvej inštancie je nesprávny, resp. predčasný. Žalobca namietal právne posúdenie súdom prvej inštancie odkazom na závery uvedené v rozhodnutiach NS SR, ktoré sa týkali posudzovania platnosti zmluvy o prevode obchodného podielu. K odkazu na závery rozhodnutí NS SR týkajúce sa prevodu obchodného podielu, kde predmetom posudzovania obsahových náležitostí a určitosť právneho úkonu bola zmluva o prevode obchodného podielu, čo je celkom iný zmluvný typ než zmluva o postúpení pohľadávky, odvolací súd uvádza, že tieto závery nie sú aplikovateľné na predloženú zmluvu o postúpení pohľadávky. Určitosť právneho úkonu je základnou podmienkou jeho platnosti a je považovaná za náležitosť prejavu vôle. Právny úkon možno považovať za určitý vtedy, ak jeho obsah nie je vnútorne rozporný a súčasne je jeho predmet jasne určený. Vychádzajúc z princípu preferencie platnosti právneho úkonu pred jeho neplatnosťou súčasne platí, že aj v prípade určitých pochybností o určitosť obsahu, či predmetu právneho úkonu, tento bude neplatným len vtedy, ak tieto nedostatky nemožno preklenúť ani

použitím interpretačných pravidiel stanovených § 35 ods. 1 a 2 OZ a § 266 ods. 1 až 3 ObZ. Ak totiž tieto nedostatky možno preklenúť, je povinnosťou súdu uprednostniť výklad, ktorý vedie k platnosti právneho úkonu a nie naopak. Z tohto dôvodu preferencia výkladu uchovávanjúceho právny úkon v platnosti kladie vysoké nároky aj na odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktorým sa právny úkon vyhlasuje za neplatný.

20. Súd prvej inštancie svoje závery oprel o skutočnosť, že v zmluve o postúpení pohľadávky absentovala presná špecifikácia/ výška ceny, resp. odplaty, za ktorú sa pohľadávka postupuje, ako i spôsob, ktorým má byť odplata za postúpenie určená, pričom ani predložená osobitná dohoda zo dňa 08.01.2021 nebola spôsobilá tento záver súdu prvej inštancie zmeniť. Súd prvej inštancie mal za to, že predložená zmluva o postúpení pohľadávky neobsahuje jednoznačný, určitý a pochybnosti nevzbudzujúci postup, na základe ktorého sa určí cena postupovanej pohľadávky. Na druhej strane súd prvej inštancie uvádzal, že pri prevodných právnych úkonoch, ktoré môžu byť odplatné, ako aj bezodplatné, je jednou z nevyhnutných náležitostí zmluvy z hľadiska jej určitosti a zrozumiteľnosti tak, aby právny úkon v zmysle § 37 ods. 1 OZ bol platný, aj náležitosť, že zmluva musí okrem jednoznačne špecifikovaného predmetu prevodu obsahovať aj uvedenie, či ide o prevod bezodplatný alebo odplatný. Odvolací súd v tejto súvislosti v prvom rade uvádza, že z obsahu zákonného ustanovenia § 524 ods. 1 OZ vyplývajú podstatné náležitosti zmluvy o postúpení pohľadávky, medzi ktoré nepatrí dohoda o cene za postúpenú pohľadávku. Na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky je nevyhnutné identifikovať/ označiť zmluvné strany, predmet postúpenia a vyjadriť vôľu previesť pohľadávku z postupcu na postupníka. Z predmetného ustanovenia nevyplýva povinnosť dohodnúť sa na cene postupovanej pohľadávky. Preto je odvolací súd názoru, že nie je možné považovať prípadnú dohodu o cene za neoddeliteľnú zložku podstatných náležitostí zmluvy a bolo ju možné i s poukazom na § 41 OZ posudzovať v prípade vád určitosti za časť právneho úkonu, ktorý je možné samostatne vyhodnotiť ako neplatný. Odvolací súd súčasne upriamuje pozornosť súdu prvej inštancie na čl. I bod 2 zmluvy o postúpení, v zmysle ktorého: „Predmetom tejto zmluvy je postúpenie tejto pohľadávky z postupcu na postupníka za podmienok stanovených touto zmluvou. Odplata za postúpenie je predmetom osobitnej dohody“ a ktorý jednoznačne, dostatočne určito a zrozumiteľne určuje akým spôsobom je dohodnutá odplata. Takéto dojednanie nie je podľa názoru odvolacieho súdu možné považovať za neurčité a odporujúce zhodnému prejavu vôle zmluvných strán uzavrieť odplatnú zmluvu, keď práve takýmto prejavom zmluvné strany zhodne prejavili vôľu si upraviť cenu v osobitnej dohode a žiadna zo strán z uvádzaných dôvodov nenamietala neplatnosť zmluvy o postúpení. Právny úkon je neurčitý, ak nemožno zistiť, čo je jeho predmetom, t.j. ak nemožno zistiť, čoho sa prejavená vôľa týka, pričom zo zhodného prejavu zmluvných strán je zrejmé, že mali v úmysle uzavrieť zmluvu odplatnú, čo je postačujúce pre vedomosť, že ide o prevod odplatný. Nie je vôbec nevyhnutné pre účely posúdenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu mať vedomosť o presnej výške odplaty za postúpenú pohľadávku. Odvolací súd zároveň nevidí žiaden rozpor so zákonom, keď zákon nevylučuje, aby si zmluvné strany dohodli odplatu za postúpenie v samostatnej dohode, ktorú žalobca predložil na pojednávaní uskutočnenom dňa 23.08.2022 a v rámci ktorej sa zmluvné strany dohodli na odplate za postúpenie pohľadávky v celkovej výške 690,22 eur.

21. Odvolací súd nesúhlasí ani s názorom súdu prvej inštancie, že by v konaní nebolo možné aplikovať závery rozhodnutia NS SR č. R62/2020 zo dňa 11.12.2019, podľa ktorého „neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok nemožno vyvodiť zo skutočnosti, že súdu nie je známa odplata za postúpenie pohľadávky. Postúpenie pohľadávky môže byť odplatné a aj bezodplatné a súd v konaní o zaplatenie postúpenej pohľadávky, a ani dlžník, nie sú oprávnení požadovať sprístupnenie sumy, za ktorú bola pohľadávka postúpená, a to aj v prípade odplatného postúpenia. Predmetná požiadavka zo strany okresného súdu nemá oporu v žiadnom právnom predpise, a teda v spore o zaplatenie postúpenej pohľadávky nie je relevantná suma, za akú bola pohľadávka postúpená, súd iba rozhoduje o tom, či je dlžník povinný postúpenú pohľadávku uhradiť postupníkovi. Z pohľadu dlžníka je táto informácia taktiež irelevantná, keďže je povinný len postúpenú pohľadávku splniť subjektu uvedenému v oznámení postupcu o postúpení pohľadávky, resp. subjektu, ktorý mu postúpenie pohľadávky preukázal. Odplata za postúpenie pohľadávky je relevantná len vo vzťahu medzi postupcom a postupníkom a jedine v prípade sporu medzi postupcom a postupníkom o zaplatenie dohodnutej odplaty, resp. v spore, v ktorom postupník uplatňuje voči postupcovi svoje práva podľa § 527 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, by potreboval súd predmetnú informáciu pre svoje rozhodnutie vo veci.“ Z uvedeného je zrejmé, že nie je tak rozhodnou výška odplaty uvedená v zmluve o postúpení pohľadávky, ako jednoznačné identifikovanie, či je zmluva odplatnou alebo nie. Pre takéto konštatovanie postačuje aj dojednanie strán o určení odplaty v osobitnej dohode a samotná existencia osobitnej dohody o odplate, ktorej

existenciu žalovaný nepoprel. Odvolací súd vzhľadom k obsahu zmluvy o postúpení nemal pochybnosť o odplatnom charaktere predmetnej zmluvy, ktorej konkrétnu výšku si strany určili v osobitnej dohode zo dňa 08.01.2021, čo neznamena, že nie je možné určiť, že ide o odplatné postúpenie pohľadávky. Odvolací súd sa stotožňuje i s odkazom žalobcu na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 27Cb/2/2021, v zmysle ktorého „pre žalovaného ako dlžníka je tak irelevantný údaj o sume, za akú bola pohľadávka na žalobcu postúpená, a z tohto dôvodu nie je oprávnený ani spochybňovať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Predloženie zmluvy o postúpení pohľadávky je významné len pre posúdenie, či je veriteľ nositeľom pohľadávky, ktorá mala byť postúpená, čo v rozhodovanom spore bolo splnené.“ Rovnako tak odvolací súd dopĺňa, že v danom spore žalovaný netvrdil, že by predmetným postúpením malo dôjsť k porušeniu jeho práv, resp. že by prípustnosť postúpenia v predmetnom spore bola vylúčená samotným zákonom, čo by v dôsledku § 525 ods. 2 OZ mohlo založiť absolútnu neplatnosť.

22. V súvislosti s neplatnosťou zmluvy odvolací súd poukazuje aj na podstatný záver uznesenia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 28Cdo/1092/2009 zo dňa 21.07.2010, podľa ktorého „k tomu, či zmluva o odplatnom postúpení pohľadávky, ktorá neobsahuje údaj o výške ceny, ale iba odkaz, že cena je dohodnutá zvlášť, je platným právnym úkonom, je možné uviesť, že údaj o cene vteliť účastníci do zmluvy, ktorú žalobca považuje za platnú. Je nepochybné, že takéto dojednanie o odplate robí zmluvu o postúpení pohľadávky úkonom odplatným so všetkými dôsledkami, vrátane požiadavky určitosti.“

23. Odvolací súd s poukazom na uvedené podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP a § 391 ods. 1 CSP zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nakoľko súd prvej inštancie nesprávne dospel k záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na podanie žaloby a žalobou uplatnený nárok následne meritórne neprejednal, t.j. nevysporiadal sa spornými skutočnosťami namietanými zo strany žalovaného. Bude preto úlohou súdu prvej inštancie s ohľadom na záväzný právny názor odvolacieho súdu v zmysle § 391 ods. 2 CSP opätovne vec meritórne prejednať a rozhodnúť s tým, že svoje nové rozhodnutie vo veci súd prvej inštancie náležite a presvedčivým spôsobom odôvodní a v odôvodnení sa vysporiada so všetkými podstatnými skutočnosťami tvrdenými stranami sporu a s rozpormi v ich tvrdeniach v nadväznosti na vykonané dôkazy. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie pritom musí byť zrejmé, ako súd prvej inštancie vyhodnotil konkrétne tvrdenia a dôkazy predložené, alebo navrhnuté stranami sporu a aké z nich vyvodil právne závery.

24. O náhrade trov konania vrátane trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 CSP).

25. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).